

דף קה.

עין משפט א.

י"ד סימן קעז סעיף לד

לד. מ. המקבל עיסקא מחבירו והפסיד, ולא הודיעו אלא המשיך להתעסק ומילא הקרן אינו יכול לומר לנותן תפסיד חלקך בהפסד שהיה, אלא יחזור הקרן למקומו ^מ ואם יש מותר יחלוקן לפי תנאם.

הגה: ודוקא שלא הודיעו, אבל אם הודיעו ^ב על ההפסד ואמר לו שלא אעסוק עוד עד שנחלק ברווח הרשות בידו, שהרי יכול לחזור בו בכל עת שירצה כמו שיתבאר.

הגה: המקבל עיסקא נותן מס מן הרווח תחילה ואח"כ יחלוקן, אא"כ התנה שיוכל ליקח הרווח מתי שירצה או שהודיעו ליקח חלקו מן הרווח ^ו, ואז אם נתן אח"כ המס נחשב להפסד.

עין משפט ב.

י"ד סימן קעז סעיף לה

לה. מא. שנים שקיבלו עיסקא מאחד לזמן, והמעטסקים אמרו אחד לחבירו בתוך הזמן נחלק העסק ואתעסק אני בחציו ואתה בחציו אין שומעין לו ^ז, אפי' אם יאמר אני אקבל אחריות גם בחציו שלך שאם תפסיד אני אפרע אותו לבעל המעות, אין שומעין לו ^ז.
ואפי' יאמר ישאר הקרן בנינו לעסוק בו ולא נחלוק רק הרווח ^ח אין שומעין לו.

מ. שם בגמ' מרבא, ומפרש טעמא שם שאומר לו להכי טרחת להחזיר ולמלאות הקרן שלא יאמרו עליך מפסיד עסקי.

נ. כלומר שהודיעו מההפסד ואמר לו לא אעסוק יותר עד שתקבל עליך שנחלוק ברווח מהיום והלאה ולא יהיה הרווח משועבד לקרן. ש"ך ס"ק ס"א.

ס. ממדרכי בפי המקבל.

ע. ודוקא לזמן, אבל אם לא קבעו זמן יכול לומר לחבירו תן לי מחצית הרווח ומחצית הקרן. ב"ח.

פ. והטעם שאומר לו מזל שנינו עדיף, מגמ' שם.

צ. שאומר לו הרווח משועבד לקרן, דשמא יפסיד בסחורה וצריך שיהיה הרווח קיים להשתכר בו עוד כדי למלאות הקרן. ט"ז ס"ק מ"א.

ח"מ סימן שכ סעיף ד

עין משפט ג.ד.

ד. בין חוכר בין מקבל מקום שנהגו לקצור התבואה אינו רשאי לעקור אותה מהשורש, ואם נהגו לעקור אינו רשאי לקצור ק, וחבירו מעכב עליו ע"פ המנהג. במקום שנהגו לחרוש אחר הקצירה צריך החוכר או המקבל לחרוש אפי' אין מנהג לנכש העשבים הרעים והוא ניכש ג"כ צריך לחרוש כפי המנהג. ואם פירש בשעת הניכוש ר שעושה זה כדי שלא יחרוש ושתק בעל השדה הרי גילה דעתו שניחא לו. ואם נהגו לנכש והחוכר אינו רוצה אין שומעין לו, ואפי' אם ירצה לחרוש אחר הקציר ש כדי לעקור העשבים.

ח"מ סימן שכ סעיף א

עין משפט ה.ו.ז.

א. המקבל שדה מחבירו אם יש בה כדי להוציא ממנה סאתיים יותר מן ההוצאה ת חייב המקבל לטפל בה שכך כותב לבעל הקרקע אנא אקום ואזרע ואעמיד כרי התבואה לפניך ותיטול חלקך.

הגה: ואפי' לא כתב כן כמאן דכתב א.

דף קה:

א"ח סימן צו סעיף ה

עין משפט ז.

ה. הנושא משוי על כתפיו והגיע זמן התפלה אם זה פחות מד' קבין

ק. משנה וברייתא שם בב"מ ק"ג ע"א-ע"ב.

ר. פי' שאפי' אם קיבלה בסתם בהתחלה, ובשעת הניכוש פירש דבריו ובעל הבית שותק, אמרינן דשתיקתו הוי הודאה. סמ"ע ס"ק ט"ז.

ש. ובגמ' שם מפרש הטעם שאומר לו בעל השדה אותם חטים שפסקת לי חטים מעולים אני רוצה.

ת. ממשנה וברייתא בב"מ ק"ה ע"א, ופסק הרמב"ם כרבי ינאי וכריש לקיש שפירש דבריו שם בגמ'. ובפחות משיעור זה של סאתיים יותר מההוצאה פטור לטפל בה, שאין הוא יכול לקיים ואעמיד בה כרי התבואה לפניך שאין זה "כרי".

א. כיון שרגילין לכתוב כן, כל המקבל סתם על דעת המנהג קיבל והו"ל כתנאי בי"ד דצריך לקיימו, וכמו שכתב הטור בסי' מ"ב. סמ"ע ס"ק ב'.

מפשיל אותו לאחוריו ומתפלל, ואם זה ד' קבין ויותר מניהו ע"ג קרקע ומתפלל.

עין משפט ז.ט. או"ח סימן מא סעיף א

א. הנושא משוי על ראשו חולץ תפילין של ראש עד שיסיר המשוי ב ואפי' מטפחתו אסור להניחה על הראש כשיש עליו תפילין, אבל דבר שדרכו ליתן על ראשו כגון כובע או מצנפת מותר.

הגה: ואפ"ה אם הוא משוי כבד ד' קבין והתפילין נדחקות צריך להסירן.

עין משפט ל.מ. חו"מ סימן שכב סעיף א

א. החוכר או השוכר שדה מחבירו ואכלה חגב או נשדפה אם קרא דבר זה לרוב השדות ב אותה העיר מנכה לו מחכירותו או מהשכירות הכל לפי ההפסד ד. ואם לא פשטה המכה ברוב השדות שבעיר אינו מנכה לו ה אע"פ שנפסדו כל השדות של בעל הקרקע בעצמו.

ב. נשתדפו כל השדות של השוכר או של החוכר אע"פ שפשטה המכה ברוב השדות שבעיר אינו מנכה לו, שאין זה ההפסד תלוי אלא בשוכר ו.

ב. אבל בשל יד שמכוסים מותר להוציא זבל על ראשו ואין בזה בזיון, כה"ח אות א, אבל בידו אפשר שאסור להוציא גם כשהם מכוסים, שם.

ו כתב בספר חסידים דלא ישא דבר בין אצילי ידיו מצד שמאל שזה מפסיק בין התפילין של יד ללבו, כה"ח אות ג.

ג. ממשנה בב"מ ק"ה ע"ב ולרוב השדות היינו אפי' דרוב אותן השדות היו זרועים שעורים וזו חיטים, תולין המכה מזרע לזרע, כ"כ הנ"י. אך צ"ע אם משאר השדות נלקו רק שעורים וכל הזרועים חיטים לא לקו, דלא אמר הנ"י אלא כשכל השדות של בני העיר היו זרועין שעורים. סמ"ע ס"ק ב.

ד. משמע, דאם לקו שאר השדות קצת, ושדה שלו הרבה מנכה לו לפי ערך מה שאירע לו ולא לפי מה שאירע לשדות האחרות וכן להיפך. סמ"ע ס"ק ג.

ה. דאמרינן מזלו גרם ההפסד, ואע"פ שראינו שמידת הדין מתוחה נגד המשכיר שכל שדותיו שבמקום אחר לקו, יכול המשכיר לומר מ"מ השאיר לי השי"ת השכירות או החכירות משדה שלי שבידך שעליך ליתן לי, כי כן מידתו של הקב"ה לרחם במקצת אף בעת הזעם. אבל נשתדפו אז תולים במזל רע של השוכר אע"פ שנשתדפו רוב השדות שבעיר ואז אינו מנכה לו. סמ"ע ס"ק ד.

ו. כמ"ש הסמ"ע בס"ק ד' וכתבנוהו בס"ק ג.